

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/144/2019
Identifikačné číslo spisu: 3516207877
Dátum vydania rozhodnutia: 29.09.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Brňák
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:3516207877.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne E.. W. M., bývajúcej v N., K U. V. XX, zastúpenej advokátkou JUDr. Natáliou Kanderkovou, Advokátska kancelária so sídlom v Žiline, A. Kmeť'a 12, proti žalovanému Inšpektorátu práce Trenčín, so sídlom v Trenčíne, Hodžova 36, o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, vedenom na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom pod sp. zn. 10Cpr/10/2016, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 13. decembra 2018 sp. zn. 5CoPr/2/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nové Mesto nad Váhom (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 5. decembra 2017 č. k. 10Cpr/10/2016-264 zamietol žalobu žalobkyne, ktorá sa domáhala, aby súd určil, že výpoveď zo strany žalovaného podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonník práce (ďalej len „ZP“) je neplatná a pracovný pomer žalobkyne k žalovanému naďalej trvá, ako a j náhrady mzdy. Žalobkyňa tvrdila, že v jej prípade išlo o bossing, mobbing a mzdovú diskrimináciu, a že žalovaný neponúkol žalobkyňi pracovný pomer na neurčitý čas.

1.1. Na podklade vykonaného dokazovania prvostupňový súd dospel k záveru, že žalobný návrh nie je dôvodný, keďže žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno. Pokiaľ žalobkyňa namietala, že jej pracovné zaradenie (druh práce) nezodpovedá charakteristike pracovného miesta v štátnej službe, súd sa stotožnil so stanoviskom Úrady vlády SR, že druh prác je určujúcim kritériom pre zaradenie zamestnanca do verejnej alebo štátnej služby. Žalobkyňa pracovala najmä s financiami v rámci štátnej správy, okrem iného účtovala v rámci štátnej pokladnice. Bolo teda na žalovanom, či takéhoto zamestnanca zaradí do štátnej alebo verejnej služby, keďže prácu s verejnými zdrojmi (financiami) je možné podriaďiť pod obe služby.

1.2. Ďalej uviedol, že žalovaný si splnil podmienky § 74 ZP, prerokoval organizačnú zmenu a výpoveď žalobkyne s odborními, a preto ani v tomto smere súd nezistil žiadne pochybenie žalovaného.

1.3. Pri posudzovaní pracovných podmienok žalobkyňa namietala, že preradenie do štátnej služby bolo spojené s tým, že žalobkyňa by bola zaradená do dočasnej služby a následne by nebola úspešná pri

výberovom konaní alebo výbere. Ide o hypotetické tvrdenie žalobkyne, ktoré nebolo ničím preukázané, a ktorému ani súd nemôže poskytnúť súdnu ochranu. Žalovaný v tom čase nemohol žalobkyňu ponúknuť ihneď stálu štátnu službu, keďže to zákon neumožňoval. Obava žalobkyne nebola konkrétna aj vzhľadom na to, že žalovaný mal niekoľko mesačné problémy plnohodnotne obsadiť pracovnú pozíciu žalobkyne. Z týchto dôvodov súd dospel k záveru, že ak na základe organizačnej zmeny žalovaného žalobkyňa odmietla inú vhodnú prácu, bolo možné, aby žalovaný ukončil pracovný pomer so žalobkyňou v zmysle § 63 ods. 1 písm. b) ZP, a preto žalobu v celom rozsahu zamietol.

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 13. decembra 2018 sp. zn. 5CoPr/2/2018 rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a žalovanému nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

2.1. Ďalej uviedol, že súd prvej inštancie opierajúc sa o dostatočné skutkové zistenia tieto správne vyhodnotil a vyvodil z nich i správny právny záver. Na zdôraznenie ich správnosti odvolací súd podčiarkol, že z listu závodného výboru ZO SLOVES Inšpektorát práce Trenčín zo dňa 4. apríla 2016 vyplýva, že odbory prerokovali dva návrhy o organizačných zmenách, a to návrh Rozhodnutie vedúcej služobného úradu, ktorým sa zrušili tri miesta zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme ku dňu 30. apríla 2016 a vytvorenie štyroch nových štátnozamestnaneckých miest od 1. mája 2016. Z dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie mal odvolací súd ďalej za preukázané, že dňa 5. apríla 2016 žalovaný rozhodol o organizačnej zmene, na základe ktorej sa zrušili tri miesta na oddelení prevádzky, ekonomiky a informatiky vo verejnom záujme a vytvorili sa nové štátnozamestnanecké miesta na tom istom oddelení od 1. mája 2016. Dňa 13. apríla 2016 sa spísala zápisnica strán sporu o tom, že žalobkyňa sa oznámila organizačná zmena o zrušení troch pracovných miest a bol jej ponúknutý štátnozamestnanecký pomer. Zároveň bola žalobkyňa upozornená, že ak odmietne ponúknuté miesto, pracovný pomer žalobkyne bude skončený výpoveďou z dôvodu nadbytočnosti. Dňa 18. apríla 2016 žalobkyňa nesúhlasila s dohodou o skončení pracovného pomeru, ani s novým pomerom na miesto odborný radca - rozpočtár. Žalobkyňa odmietla funkciu hlavný radca - inšpektor práce. Dňa 22. apríla 2016 bol žalobkyňu ponúknutý nový štátnozamestnanecký pomer bez skúšobnej doby, ktorý žalobkyňa odmietla z dôvodu, že ide o dočasnú štátnu službu. Dňa 25. apríla 2016 Závodný výbor ZO SLOVES prerokoval výpovede z pracovného pomeru žalobkyne a W. V. Dňa 28. apríla 2016 bola žalobkyňu doručená výpoveď z pracovného pomeru, podľa § 63 ods. 1 písmena b) Zákonníka práce z dôvodu nadbytočnosti.

2.2. Sporným v prejednávanej veci ostalo, či žalobkyňa bola nadbytočná, či žalovaný mohol organizačnou zmenou zrušiť pozíciu vo verejnej správe, za situácie, že na danú pozíciu vytvoril štátnozamestnanecký pomer a či bolo prerokované z odborovou organizáciou, že bude žalobkyňu daná výpoveď a či postup žalovaného bol vykonaný účelovo vo vzťahu k žalobkyňu.

2.3. Žalobkyňa ako pred súdom prvej inštancie, tak v podanom odvolaní namietala, že jej pracovné zaradenie (druh práce) nezodpovedá charakteristike pracovného miesta v štátnej službe. Túto námietku (tiež) odvolací súd nepovažoval za opodstatnenú, odkázal na stanovisko Úradu vlády SR, z ktorého vyplýva, že určujúcim kritériom pre zaradenie zamestnanca do verejnej alebo štátnej služby je druh prác, pričom ako vyplýva z pracovnej náplne žalobkyne zo dňa 1. apríla 2015, ako i z opisu činnosti štátnozamestnaneckého miesta, ktoré bolo žalobkyňu ponúknuté, žalobkyňa pracovala najmä s financiami v rámci štátnej správy (žalovaný je rozpočtová organizácia napojená priamo na štátny rozpočet), žalobkyňa okrem iného účtovala v rámci štátnej pokladnice, pričom v rámci najnáročnejších činností, ktoré vykonávala boli činnosti súvisiace so štátnym rozpočtom a štátnou pokladnicou. Bolo preto na žalovanom, či takéhoto zamestnanca zaradí do štátnej alebo verejnej služby, keďže prácu s verejnými zdrojmi (financiami) je možné podriaďiť pod obe služby. Žalobkyňa zabezpečovala komplexné práce na úseku rozpočtovania a financovania, pracovala nezávisle, mala prístupové práva k účtovným operáciám. Je teda aj podľa odvolacieho súdu možné uzavrieť, že charakteristika jej pracovnej činnosti spĺňala kritériá 7. platovej triedy v štátnej službe.

2.4. Čo sa týka námietky žalobkyne uvádzanej v odvolaní, že hlavná inšpektorka práce pripravila organizačnú zmenu nasledujúci pracovný deň po podaní jej sťažnosti na mzdovú diskrimináciu, šikanu, mobbing a bossing, teda účelovo, aby sa jej zbavila, ani túto odvolací súd nepovažoval za opodstatnenú, nakoľko z dôkazov vykonaných pred súdom prvej inštancie vyplýva, že ešte dňa 1. apríla 2016 bola zaslaná pozvánka na prerokovanie zmien pracovnoprávných a štátnozamestnaneckých vzťahov

zamestnancov Inšpektorátu práce Trenčín (návrhy o organizačných zmenách, a to návrh Rozhodnutie vedúcej služobného úradu zo dňa 31. marca 2016, ktorým sa zrušili tri miesta zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme ku dňu 30. apríla 2016 a vytvorenie štyroch nových štátnozamestnaneckých miest od 1. mája 2016) odborovej organizácii na deň 4. apríla 2016 o 7.30 hod., ktoré sa (aj) uskutočnilo toho dňa u hlavnej inšpektorky práce, a až po prerokovaní dňa 5. apríla 2016 žalovaný rozhodol o organizačnej zmene, teda nemohlo ísť o účelové konanie smerujúce k zbaveniu sa žalobkyne tak ako namieta v podanom odvolaní.

2.5. Rovnako mal odvolací súd na základe dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie za preukázané, že žalovaný si splnil podmienky § 74 ZP, teda prerokoval organizačnú zmenu a výpoveď žalobkyne s odbormi, a preto ani v tomto smere ani odvolací súd nezistil žiadne pochybenie žalovaného. Na uvedenom nemení nič ani skutočnosť, že s odbormi bola výpoveď prerokovaná už 25. apríla 2016 a výpoveď bola vypracovaná 28. apríla 2016; naopak táto postupnosť je súladná aj so znením § 74 ZP.

2.6. Pokiaľ žalobkyňa ďalej namietala, že postup žalovaného bol účelový, vopred naplánovaný, s úmyslom ukončiť pracovný pomer so žalobkyňou, súd prvej inštancie správne konštatoval, že žalobkyňa v tomto smere svoje tvrdenia dostatočným spôsobom nepreukázala. V hre síce boli viaceré konflikty medzi sporovými účastníkmi, ktoré časovo predchádzali podanej výpovedi, ale z vykonaného dokazovania prvostupňový súd správne ustálil, že v prípade podanej výpovede žalovaný nepostupoval účelovo, na úkor žalobkyne, ale išlo o organizačnú zmenu. Rovnako súd prvej inštancie (bez ohľadu na žalobný petít a jeho doplnenie) sa zaoberal aj jednotlivými písomnosťami, ktoré žalobkyňa vnímala ako diskriminačné. Ku každému z týchto dôkazov sa žalovaný vyjadril v rámci pojednávania, čo je aj zadokumentované, taktiež pri výsluchu svedkov boli zo strany sudcu kladené otázky smerujúce k zisteniu možnej diskriminácie u žalovaného. Teda žalovaný nebol v konaní pasívny, produkoval dôkazy, ktorými preukázal, že v danej veci nekonal diskriminačne, nekonal účelovo na úkor žalobkyne, ale išlo o organizačnú zmenu. Je aj podľa odvolacieho súdu nelogické, že žalovaný týmto spôsobom sa chcel zbaviť žalobkyne, keď išlo o zapracovaného zamestnanca s 19-ročnou praxou, nemal zaňho náhradu, musel mu vyplátiť odstupné a odchod žalobkyne spôsobil krízovú situáciu u žalovaného. Rovnako odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie nezistil, že postupom žalovaného malo dôjsť k mzdovej diskriminácii, keď medzi stranami sporu nebolo sporné, že pri zmene pomeru sa mal zachovať žalobkyňin ten istý plat.

2.7. Pri posudzovaní pracovných podmienok žalobkyňa namietala, že preradenie do štátnej služby bolo spojené s tým, že žalobkyňa by bola zaradená do dočasnej služby a následne by nebola úspešná pri výberovom konaní alebo výbere. Ide o hypotetické tvrdenie žalobkyne, ktoré nebolo ničím preukázané, a ktorému teda ani súd nemôže poskytnúť súdnu ochranu. Žalovaný v tom čase nemohol žalobkyňi ponúknuť ihneď stálu štátnu službu, keďže to zákon neumožňoval. Obava žalobkyne nebola konkrétna aj vzhľadom na to, že žalovaný mal niekoľkomesačné problémy plnohodnotne obsadiť pracovnú pozíciu žalobkyne. Na zrušené miesto vo verejnej službe žalovaný neprijal iného zamestnanca, nový zamestnanec bol prijatý na nové štátnozamestnanecké miesto, ktoré žalobkyňa odmietla prijať.

2.8. Vzhľadom na vyššie uvedené súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že ak na základe organizačnej zmeny žalovaného žalobkyňa odmietla inú vhodnú prácu, bolo možné, aby žalovaný ukončil pracovný pomer so žalobkyňou v zmysle § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce, a preto správne žalobu v celom rozsahu zamietol, uzavrel odvolací súd.

2.9. V neposlednom rade odvolací súd uviedol, že čo sa týka námietky žalobkyne uvádzanej v odvolaní, že súd prvej inštancie jej v priebehu celého konania neposkytoval potrebnú pomoc garantovanú CSP [nielen že ju v rámci všeobecnej poučovacej povinnosti nepoučil o jej procesných právach a povinnostiach, ale v zmysle § 318 písm. b) CSP ani o možnostiach potrebných na účelné uplatnenie jej práva] ani túto odvolací súd nepovažoval za opodstatnenú, nakoľko z obsahu spisu (č.l. 75) mal za preukázané, že súd prvej inštancie žalobkyňu riadne poučil o jej procesných právach a povinnostiach aj podľa § 318 CSP.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa. Toto odôvodnila § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Navrhla, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na nové konania.

3.1. V súvislosti s dovolaním podľa § 420 písm. f/ CSP žalobkyňa namietala, že (i) prvostupňový súd nevykonal ňou navrhované dôkazy (nevyžiadal si zápisnicu z porady GR NIP z 21. januára 2016, ďalšie

doklady k organizačnej zmene na NIP z roku 2015, ani nevypočul svedkyňu W.), resp. (ii) žalovaný nepredložil už na prvom pojednávaní dôkaz o prerokovaní výpovede s odborovou organizáciou (urobil tak až neskôr, pozn.), (iii) odvolací súd nedoplnil dokazovanie, ani nenariadil pojednávanie a (iv) odvolacie rozhodnutie je nedostatočne odôvodnené a svojvoľné.

3.2. V súvislosti s § 421 ods. 1 písm. a/ CSP žalobkyňa nesúhlasila s právnymi závermi a skutkovými zisteniami nižších súdov, polemizovala s nimi a predostierala svoju argumentáciu, na základe ktorej nemali nižšie súdy jej žalobu zamietnuť, ale mali jej vyhovieť. V podstatnom tvrdila, že v konaní nebol preukázaný príčinný vzťah medzi organizačnou zmenou spočívajúcou v zrušení jej pracovného miesta vo verejnej službe a vytvorením pracovného miesta v štátnej službe a jej nadbytočnosťou. V tejto súvislosti uviedla, že k zrušeniu jej pracovného miesta (a tým aj k nadbytočnosti žalobkyne) v skutočnosti nedošlo, pretože pracovná náplň aj charakter činnosti na formálne a účelovo vytvorenom štátnozamestnaneckom mieste plne zodpovedá pracovnej náplni a charakteru činnosti zrušeného pracovného miesta vo verejnej službe. Ďalej žalobkyňa (v podstate zhodne s jej obranou v konaní pred súdom prvej inštancie) opísala, čo predchádzalo rozhodnutiu žalovaného o organizačnej zmene a uviedla, že skončenie jej pracovného pomeru bolo v rozpore s dobrými mravmi (čl. 2 a § 13 ods. 3 ZP) a so zásadou rovnakého zaobchádzania (čl. 1 a § 13 ods. 1 a 2 ZP). Následne odcitovala časť z dovolacích rozhodnutí 5Cdo/42/2010, 2MCdo/2/2010, ZSP 5/2009, 5Cdo/72/2010, 4Cdo/178/2008 a vyčítala odvolaciemu (i prvostupňovému) súdu, že zobrali do úvahy len argumenty žalovaného a argumenty žalobkyne posúdili ako nedôvodné bez toho, aby svoj hodnotiaci záver vysvetlili.

4. Žalovaný vo svojom vyjadrení k dovolaniu navrhol, aby dovolací súd dovolanie ako nedôvodné zamietol. V súvislosti s dovolaním podľa § 420 písm. f/ CSP uviedol, že navrhovaný dôkaz žalobkyňou [bod 3.1.(i)] nepovažuje za kľúčový, mal by iba odporúčací charakter. Žalovaný je totiž priamo oprávnený rozhodnúť o spôsobe usporiadania vnútornej organizačnej štruktúry, prípadne jej zmene. Z uvedeného dôvodu nie je relevantné ani vyjadrenie E.. W.. Ani prípadné zmeny na iných inšpektorátoch práce nemajú vplyv na uskutočnené zmeny vnútornej organizačnej štruktúry u žalovaného. Opakovane poukázal na stanovisko Úradu vlády SR z 12. mája 2016. Správnosť postupu žalovaného v danom prípade potvrdila aj neskoršia prax Národného inšpektorátu práce, ktorý od roku 2017 určil jednotnú organizačnú štruktúru pre všetky inšpektoráty práce, ktoré usmernenie následne rešpektovali viaceré inšpektoráty práce (v duchu organizačných zmien, ktoré sa týkali aj žalobkyne, pozn.). V súvislosti s ustanovením § 74 ZP uviedol, že v prípade žalobkyne bola odborovej organizácii predložená výpoveď v písomnej forme, so všetkými obsahovými náležitosťami, avšak bez uvedenia dátumu. Toto potvrdzuje aj písomnosť „Žiadosť o prerokovanie výpovedí z pracovného pomeru“ z 22. apríla 2016 v rámci prílohy „Výpoveď z pracovného pomeru E.. W. M.“.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne treba odmietnuť podľa § 447 písm. c/ a f/ CSP.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok (nie „ďalšie odvolanie“) a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 2Cdo/165/2017, 3Cdo/14/2017, 4Cdo/157/2017, 5Cdo/155/2016, 7Cdo/312/2018, 8Cdo/67/2017).

7. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí

d o výlučnej právomoci dovolacieho súdu (pozri napríklad rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn.

3Cdo/42/2017, 4Cdo/95/2017, 5Cdo/87/2017, 8Cdo/99/2017).

8. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprisnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je skôr reštriktívny výklad (pozri napríklad rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1Cdo/26/2017, 2Cdo/154/2017, 3Cdo/42/2017, 5Cdo/12/2017, 7Cdo/163/2017, 8Cdo/73/2017).

9. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania (viď napr. rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 80/09, II. ÚS 79/08, IV. ÚS 476/2012). Dovolací súd preto pristupuje k podanému dovolaniu tak, že najskôr skúma, či je procesne prípustné; k posúdeniu opodstatnenosti dovolania (t.j. posúdeniu, či je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod) sa dovolací súd dostáva len v prípade prijatia záveru, že dovolanie je prípustné. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 CSP alebo § 421 CSP. Dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania treba dôsledne odlišovať od dôvodov, ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania. Opodstatnené (dôvodné) je také prípustné dovolanie, v ktorom je oprávnené uplatnený dovolací dôvod. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytykaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). V prípade dovolania prípustného podľa § 420 CSP je dovolacím dôvodom procesná vada zmätočnosti uvedená v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP), v prípade dovolania, ktoré je prípustné podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolacím dôvodom nesprávne právne posúdenie veci (§ 432 ods. 1 CSP).

10. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (pozri napríklad rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1Cdo/206/2016, 2Cdo/154/2017, 3Cdo/158/2017, 7Cdo/312/2018, 8Cdo/99/2017).

Dovolanie podľa § 420 písm. f/ CSP

11. Dovolateľka najskôr uviedla, že prípustnosť jej dovolania vyplýva z § 420 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú dovolateľom namietanú procesnú vadu zmätočnosti, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

13. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne uplatnenými námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Súd sa z tohto dôvodu nemusí v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberať úplne všetkými dôvodmi a argumentmi procesných strán; postačujúcim je, ak z odôvodnenia rozhodnutia sú zjavné všetky skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie (II. ÚS 76/07).

14. Žalobkyňa v súvislosti s dovolaním podľa § 420 písm. f/ CSP uviedla, že odvolacie rozhodnutie je nedostatočne odôvodnené a svojvoľné, že prvostupňový súd nevykonal ňou navrhované dôkazy, že žalovaný nepredložil už na prvom pojednávaní dôkaz o prerokovaní výpovede s odborovou organizáciou (urobil tak až neskôr, pozn.) a že odvolací súd nedoplnil dokazovanie, ani nenariadil pojednávanie (bod 3.1.).

15. Dovolateľka namietala nedostatky v odôvodnení napadnutého odvolacieho rozsudku vedúce podľa nej a ž k arbitrárnosti. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a prípustnosť dovolania. Na tom zotrvalo aj stanovisko najvyššieho súdu R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.". Toto stanovisko je naďalej aktuálne (1Cdo/228/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/92/2018, 4Cdo/59/2017, 5Cdo/45/2018, 7Cdo/141/2017, 8Cdo/49/2017).

15.1. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, o ktoré ide napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie.

15.2. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05 <..). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07 <..). V posudzovanom prípade odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP. Pritom konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu (I. ÚS 259/2018). Z odôvodnení rozhodnutí súdov oboch inštancií (chápaných ako celok) je dostatočne zrejmé, čoho a z akých dôvodov sa účastníci domáhali, čo navrhovali, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami s a riadil prvoinštančný súd, ako ich posudzoval odvolací súd, aké závery zaujal k jeho právnomu posúdeniu. V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté rozhodnutie náležite vysvetlil.

15.3. Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie žalobkyne, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil spôsobom zodpovedajúcim zákonu. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky.

16. Dovolateľka ďalej namietala skutočnosť, že súdy rozhodli bez náležitého zistenia skutočného stavu [v tomto smere žalobkyňa poukazovala na nevykonanie ňou navrhnutých dôkazov (bod 3.1.)]. V tejto súvislosti najvyšší súd predovšetkým pripomína, že nedostatočné zistenie skutkového (skutočného) stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP (1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 7Cdo/11/2017, 8Cdo/187/2017). Ústavný súd považuje tento právny názor najvyššieho súdu za ústavne udržateľný (II. ÚS 465/2017, IV. ÚS 279/2018).

16.1. Dovolací súd poukazuje na ustanovenie § 185 ods. 1 CSP, v ktorom je uvedené, že súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Z tohto ustanovenia vyplýva, že súd nemusí vykonať všetky stranami sporu navrhnuté dôkazy a výber dôkazov, ktoré sa budú v rámci dokazovania vykonávať je výlučne na súde (ktorý zvolí i spôsob a dobu ich realizácie), pričom musí dbať na to, aby nevyhlúčil taký dôkaz, ktorý má potenciál preukázať relevantný skutkový poznatok. Táto, súdu respektíve sudcovi zákonom daná možnosť výberu dôkazov, ktoré sa budú v rámci dokazovania vykonávať je súčasťou princípu voľného hodnotenia dôkazov (viď napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 64/1997, resp. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/13/2012). Uvedená

dovolacia námietka (týkajúca sa de facto spôsobu vykonávania dokazovania) je preto z hľadiska prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ neakceptovateľná, teda neprípustná.

16.2. V neposlednom rade dovolací súd zhodne s tvrdením žalovaného dodáva, že žalobkyňou navrhnuté dôkazy - vyžiadanie si zápisnice z porady GR NIP z 21. januára 2016, ako ďalšie doklady k organizačnej zmene na NIP z roku 2015, či vypočutie svedkyne Vorobelovej k tomu, čo bolo predmetom porady na GR NIP dňa 21. januára 2016 - neboli v okolnostiach danej veci kľúčové pre záver, že žalovaný bol oprávnený autonómne rozhodnúť o organizačnej zmene, ktorá sa dotýkala aj pracovného zaradenia žalobkyne. Nie bez významu pre uvedený záver je aj opakovane vyslovený názor dovolacieho súdu (napr. 4Cdo/244/2019), podľa ktorého „súd v konaní o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru z výpovedného dôvodu nadbytočnosti zamestnanca ... platnosť rozhodnutia o organizačnej zmene z hľadiska jeho obsahu (teda či zamestnávateľ mohol alebo nemohol takúto organizačnú zmenu uskutočniť a či uskutočnená organizačná zmena bola alebo nebola dôvodná a účinná, t. j. či sa neskôr dostavil alebo nedostavil ňou sledovaný efekt) nie je oprávnený preskúmať, pretože toto rozhodnutie zamestnávateľa je len faktickým (a nie právnym) úkonom, ktorého existencia je (len) hmotnoprávnym predpokladom pre skončenie pracovného pomeru“.

16.3. Pokiaľ žalobkyňa v súvislosti s podaným dovolaním podľa § 420 písm. f/ CSP namietala (tiež) právne posúdenie veci, najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012). Na tom zotrúva aj súčasná rozhodovacia prax dovolacieho súdu (R 24/2017, 1Cdo/202/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/94/2017, 4Cdo/47/2017, 5Cdo/145/2016, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/76/2018).

17. Dovolateľka ďalej v súvislosti s dovolaním podľa § 420 písm. f/ CSP uviedla, že žalovaný nepredložil už na prvom pojednávaní dôkaz o prerokovaní výpovede s odborovou organizáciou. Sama však dodáva, že tak urobil neskôr, na základe výzvy prvostupňového súdu. Z obsahu spisu (č.l. 230) najvyšší súd zistil, že na pojednávaní konanom dňa 24. augusta 2017 pri odročení tohto pojednávania bolo prvostupňovým súdom okrem iného žalovanému uložené, aby do termínu ďalšieho pojednávania predložil doklady ohľadom prerokovania výpovede s odbormi, čo žalovaný učinil po otvorení pojednávania konaného dňa 7. novembra 2017. Uvedená námietka preto už na prvý pohľad nebola spôsobilá založiť žalobkyňou namietanú zmatečnosť podľa § 420 písm. f/ CSP.

18. Dovolateľka tiež namietala, že odvolací súd nedoplnil dokazovanie, ani nenariadil pojednávanie.

18.1. Podľa § 385 ods. 1 CSP odvolací súd nariadi pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Podľa § 384 ods. 1 CSP odvolací súd sám zopakuje dokazovanie v potrebnom rozsahu, ak má za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Podľa § 384 ods. 2 a 3 CSP odvolací súd môže doplniť dokazovanie vykonaním ďalších dôkazov navrhnutých stranou, ak ich napriek návrhu strany nevykonal súd prvej inštancie, a tiež za podmienok podľa § 366 CSP (a/ ak sa týkajú procesných podmienok, b/ ak sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c/ ak má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, d/ ak ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie).

18.2. O tom, či je potrebné vo veci zopakovať alebo doplniť dokazovanie, rozhoduje odvolací súd.

18.3. V danom prípade sa odvolací súd stotožnil so skutkovými závermi súdu prvej inštancie (pozri bod 10 odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu), preto je namieste záver, že nemal dôvod dokazovanie zopakovať (§ 384 ods. 1 CSP). Existenciu podmienok pre doplnenie dokazovania odvolací súd nezistil (§ 384 ods. 2 a 3 CSP). Keďže pre nariadenie pojednávania nebol daný ani verejný záujem, rozhodnutie o veci bez nariadenia pojednávania je postupom, ktorý plne zodpovedá zákonu (§ 385 ods. 1 CSP). Postupom odvolacieho súdu, ktorý sa nepriečil zákonu, nemohlo dôjsť k porušeniu práva dovolateľa na spravodlivý súdny proces. Neopodstatnená je preto námietka, že namietaným postupom odvolacieho súdu došlo k procesnej vade v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

18.4. Pre úplnosť treba dodať, že účastníci konania boli riadne upovedomení o čase a mieste verejného vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu spôsobom, ktorý zodpovedal zákonu (§ 219 ods. 3 CSP) - viď oznámenie o čase a mieste verejného vyhlásenia rozsudku založené v súdnom spise na č. l. 335 a 336.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP

19. Okrem toho, že žalobkyňa nesúhlasila s právnymi závermi a skutkovými zisteniami nižších súdov, polemizovala s nimi a predostierala svoju argumentáciu, na základe ktorej nemali nižšie súd jej žalobu zamietnuť, ale mali jej vyhovieť, v podstatnom v súvislosti s dovolaním podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP uviedla, že

(i) v konaní nebol preukázaný príčinný vzťah medzi organizačnou zmenou - spočívajúcou v zrušení jej pracovného miesta vo verejnej službe a vytvorením pracovného miesta v štátnej službe - a jej nadbytočnosťou. V tejto súvislosti uviedla, že k zrušeniu jej pracovného miesta (a tým aj k nadbytočnosti žalobkyne) v skutočnosti nedošlo, pretože pracovná náplň aj charakter činnosti na formálne a účelovo vytvorenom štátnozamestnaneckom mieste plne zodpovedá pracovnej náplni a charakteru činnosti zrušeného pracovného miesta vo verejnej službe. V ďalšom (iba) uvádzala, že

(ii) skončenie jej pracovného pomeru bolo v rozpore s dobrými mravmi (čl. 2 a § 13 ods. 3 ZP) a so zásadou rovnakého zaobchádzania (čl. 1 a § 13 ods. 1 a 2 ZP), nesúhlasiac so skutkovými zisteniami nižších súdov. Vyčítala odvolaciemu (i prvostupňovému) súdu, že zobral do úvahy len argumenty žalovaného a argumenty žalobkyne posúdil ako nedôvodné bez toho, aby svoj hodnotiaci záver vysvetlil. V tomto ohľade poukázala na rozhodnutia dovolacieho súdu 5Cdo/42/2010, 2MCdo/2/2010, ZSP 5/2009, 5Cdo/72/2010, 4Cdo/178/2008 (bod 3.2.).

19.1. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Rovnako je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 421 CSP v spojení s § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dôvodom prípustnosti dovolania.

19.2. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, by mal dovolateľ a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť, v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

19.3. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní nevymedzí právnu otázku a neoznačí ustálenú súdnu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach a predpokladoch o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli. V prípade absencie uvedeného dovolací súd nemôže pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým ani vyhľadávať všetky d o úvahy prichádzajúce rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré sa týkajú danej problematiky. V opačnom prípade by uskutočnil dovolací súd prieskum priečiaci sa nielen všeobecne novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj konkrétne cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (pozri Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK, str.1382 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/6/2017, sp. zn. 3Cdo/28/2017).

20. Dovolací súd preskúmaním obsahu dovolania zistil, že žalobkyňa nesplnila vyššie uvedenú povinnosť, keď v súvislosti s nastolenou otázkou o príčinnej súvislosti medzi organizačnou zmenou žalovaného a nadbytočnosťou žalobkyne uvedenou v bode 19(i) neuviedla žiadne rozhodnutie dovolacieho súdu, od ktorého sa mal odvolací súd odkloniť (pozri body 3.2. a 19.3.). K uvedenému dovolací súd už iba dodáva, že pokiaľ žalobkyňa v podanom dovolaní uviedla dovolacie rozhodnutia 5Cdo/42/2010, 2MCdo/2/2010, ZSP 5/2009, 5Cdo/72/2010, 4Cdo/178/2008, tieto explicitne vzťahovala (iba) na jej tvrdenie, že skončenie jej pracovného pomeru bolo v rozpore s dobrými mravmi a so zásadou rovnakého zaobchádzania (pozri dovolanie žalobkyne č. l. 362 spisu).

20.1. Pri skúmaní, či je dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP sa dovolací súd zameriava na zistenie a posúdenie vzťahu medzi dovolateľom označeným existujúcim rozhodnutím dovolacieho súdu (judikátom), ktoré tvorí súčasť jeho ustálenej rozhodovacej praxe, a novým prípadom. Vychádzajúc z kontextu skoršieho rozhodnutia (judikátu) a jeho skutkového vymedzenia pri tom za pomoci abstrakcie interpretuje v judikáte vyjadrené právne pravidlo (ratio). Táto činnosť dovolacieho súdu je zameraná na zistenie (prijatie záveru), či nový prípad je s ohľadom na jeho skutkový rámec v relevantných otázkach (okolnostiach) podobný alebo odlišný od skoršieho prípadu. Pokiaľ dovolateľ nevysvetlí, ktoré rozhodnutie treba považovať za „skorší prípad“, dovolací súd nemá podklad pre takéto posudzovanie (nemôže posúdiť, či skutočne došlo k dovolateľom tvrdenému odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu), čo v konečnom dôsledku znamená, že nemôže prikročiť k meritórnemu dovolaciemu prieskumu.

20.2. Absenciu takej náležitosti považuje ustálená prax dovolacieho súdu (napr. 1Cdo/131/2018, 3Cdo/94/2019, 3Cdo/36/2019, 7Cdo/173/2019, 8Cdo/50/2017), za dôvod pre odmietnutie dovolania podľa § 447 písm. f/ CSP v zmysle ktorého dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435 <..

21. Žalobkyňa v podanom dovolaní tiež tvrdila, že skončenie jej pracovného pomeru bolo v rozpore s dobrými mravmi a so zásadou rovnakého zaobchádzania. Ak nižšie súdy dospeli v tejto otázke k iným záverom, dovolateľka nesúhlasila so skutkovými zisteniami nižších súdov. Vyčítala odvolaciemu (i prvostupňovému) súdu, že zoberal do úvahy len argumenty žalovaného a argumenty žalobkyne posúdil ako nedôvodné bez toho, aby svoj hodnotiaci záver vysvetlil [bod 19(ii)].

21.1. Najvyšší súd v súvislosti s takto koncipovanou námietkou žalobkyne predovšetkým konštatuje, že žalobkyňa v tejto časti podaného dovolania [body 3.2. veta 4 a 5, 19(ii) a 19.2.] v podstatnom nesúhlasila so skutkovými zisteniami nižších súdov, ktoré v tomto ohľade po vykonaní dokazovania ustálili, že v prípade rozhodnutia žalovaného o organizačnej zmene nešlo o účelové konanie žalovaného smerujúce k skončeniu pracovného pomeru so žalobkyňou (kvôli jej sťažnosti na mzdovú diskrimináciu, šikanu, mobing a bossing), ale išlo o organizačnú zmenu, a to aj napriek viacerým konfliktom medzi sporovými stranami, ktoré tejto zmene predchádzali (vyhrotená obojstranná mailová korešpondencia, viacnásobné porušenie pracovnej disciplíny, nevhodná forma riadenia). Odvolací súd konštatoval, že súd prvého stupňa sa zaoberal jednotlivými písomnosťami, ktoré žalobkyňa vnímala ako diskriminačné. Ku každému sa vyjadril žalovaný v rámci pojednávania, čo vyplýva z obsahu súdneho spisu. Rovnako pri výsluchu svedkov boli zo strany prvostupňového súdu kladené otázky smerujúce k zisteniu možnej diskriminácie žalobkyne. Žalovaný nebol v konaní pasívny, produkoval dôkazy, ktorými preukázal, že v danej veci nekonal diskriminačne ani účelovo na úkor žalobkyne, ale išlo o organizačnú zmenu. Odvolací súd považoval za nelogické, že žalovaný by s týmto spôsobom chcel zbaviť žalobkyne, keď išlo o zapracovaného zamestnanca s 19-ročnou praxou, nemal zaňho náhradu, musel mu vyplatiť odstupné a odchod žalobkyne spôsobil krízovú situáciu u žalovaného. V tomto ohľade poukázal aj na výpoveď svedkyne V., s ktorou žalovaný obdobne ukončil pracovný pomer, ktorá uviedla, že nemala pocit, že týmto spôsobom sa jej chce niekto zbaviť. Rovnako odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie nezistil, že postupom žalovaného malo dôjsť k mzdovej diskriminácii, keď medzi stranami sporu nebolo sporné, že pri zmene pomeru sa mal zachovať žalobkyňa ten istý plat.

21.2. Dovolateľka v nesúhlase s takto ustáleným skutkovým stavom nižších súdov (iba) tvrdila, že skončenie jej pracovného pomeru bolo v rozpore s dobrými mravmi a so zásadou rovnakého zaobchádzania.

21.3. Z obsahu dovolania v tejto časti [bod 19(ii)] je zrejmé, že žalobkyňa vyvodzuje prípustnosť svojho mimoriadneho opravného prostriedku z toho, že odvolací súd dospel k svojim právnym záverom na podklade neúplných alebo nesprávnych skutkových zistení. Odvolaciemu súdu vytýka napríklad, že „dôsledným skúmaním ... by súd dospel k záveru, že organizačná zmena ...bola vykonaná tendenčne za účelom potrestania žalobkyne, ktorá otvorene poukázala na mzdovú diskrimináciu a bossing ... za konanie žalovaného v rozpore s dobrými mravmi žalobkyňa považuje aj absenciu akejkoľvek komunikácie z jeho iniciatívy s ňou počas prípravy organizačnej zmeny“. Výhrady má žalobkyňa tiež k spôsobu vykonania a hodnotenia jednotlivých dôkazov. Dovolateľka si týmito námietkami dostatočne neuvedomovala procesné dopady a súvislosti toho, že dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak,

ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Dovolací súd so zreteľom na toto ustanovenie nemôže pri posudzovaní prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP posudzovať správnosť skutkových zistení odvolacieho súdu alebo spôsob vykonávania jednotlivých dôkazov alebo výsledok ich hodnotenia premietajúci sa do skutkových zistení odvolacieho súdu. Prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia nie je spôsobilé založiť tvrdenie dovolateľky, že pri inom zistení rozhodujúcich skutkových okolností odvolacím súdom (teda tak, ako ich na rozdiel od súdov vnímala žalobkyňa, pozn.) by právne závery, na ktorých spočíva napadnuté rozhodnutie, boli odlišné.

22. Najvyšší súd z uvedených dôvodov dovolanie žalobkyne ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c/ a f/ CSP.

23. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

24. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.